

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 31. ožujka 2021. [\[Multimedia\]](#)

Kristova muka, smrt i uskrsnuće

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Već uronjeni u duhovno ozračje Velikoga tjedna, nalazimo se uoči Vazmenog trodnevlja. Od sutra do nedjelje živjet ćemo središnje dane liturgijske godine, slaveći otajstvo Gospodinove muke, smrti i uskrsnuća. To otajstvo živimo svaki put kad slavimo euharistiju. Kad idemo na misu ne idemo samo moliti, to ne: idemo obnoviti, iznova slaviti to otajstvo, vazmeno otajstvo. Važno je ne zaboraviti to. To je kao da idemo na Kalvariju – to je ista stvar – da bismo obnovili, da bismo ponovno prošli kroz vazmeno otajstvo.

Na *Veliki četvrtak* navečer, ulazeći u Vazmeno trodnevlje, ponovno ćemo slaviti misu koja se naziva *in Coena Domini*, to jest misa na kojoj se spominjemo Posljednje večere, što se tamo događalo, u onim trenucima. To je večer u kojoj je Krist ostavio svojim učenicima oporuku svoje ljubavi prema njemu u euharistiji, ali ne kao uspomenu, već kao spomen, kao svoju trajnu prisutnost. Svaki put kad se slavi euharistija, kao što sam rekao na početku, obnavlja se to otajstvo otkupljenja. U ovom sakramentu Isus je žrtveni prinos – pashalno janje – zamijenio sobom: njegovo Tijelo i njegova Krv daju nam spasenje od ropstva grijeha i smrti. U njima je spas od svakog ropstva. To je večer u kojoj On od nas traži da se uzajamno ljubimo služeći jedni drugima, kao što je to On činio opravši noge učenicima. Gesta je to koja anticipira krvnu žrtvu na križu. Učitelj i Gospodin umrijet će dan kasnije da učini čistima ne noge nego srca i čitav život svojih učenika. Bio je to žrtveni prinos u služenju za sve nas, jer je tom svojom žrtvom i služenjem sve nas otkupio.

Veliki je petak dan pokore, posta i molitve. Uz pomoć svetopisamskih tekstova i liturgijskih molitava u duhu ćemo se okupiti na Kalvariji kako bi se spomenuli otkupiteljske muke i smrti Isusa Krista. U sugestivnom liturgijskom činu pred nas će se staviti raspelo kojem ćemo se pokloniti. Klanjajući se križu iznova ćemo proći putem kojim je prošao nevini Jaganjac žrtvovan za naše spasenje. Nositi ćemo u svojim mislima i srcima patnje bolesnih, siromašnih, odbačenih iz ovoga

svijeta; spomenut ćemo se „žrtvovanih janjaca“: nevinih žrtava ratova, diktaturâ, svakodnevnih nasilja, pobačajâ... Pred slikom raspetog Boga donijet ćemo u molitvi mnoge, premnoge križeve današnjice, za koje jedino On može pružiti utjehu i dati smisao njihove patnje. A danas ih je mnogo: ne zaboravite današnje križeve, koji su slika raspetog Isusa, i u njima je Isus.

Otkad je Isus uzeo na sebe rane čovječanstva i samu smrt, Božja ljubav je natapala ove naše pustinje, osvjetljavala je ove naše tmine. Jer svijet je u tami. Načinimo popis svih ratova koji se trenutno vode; sve djece koja umiru od gladi; djece koja nemaju obrazovanje; čitavih naroda uništenih ratovima, terorizmom. Mnogih, mnogih ljudi koji, da bi se osjećali malo bolje, trebaju drogu, industriju droge koja ubija... To je nesreća, to je pustinja! Postoje mali „otoci“ Božjeg naroda, bilo da su to kršćani ili pripadnici neke druge vjere, koji u srcu čuvaju želju da budu bolji. No, recimo o čemu se tu zapravo radi: na toj Kalvariji smrti Isus je taj koji trpi u svojim učenicima. Tijekom svoje službe Sin Božji velikodušno je razdavao život, ozdravljajući, opraštajući, uskrisujući... Sada, u krajnjem času žrtve na križu, dovršava djelo koje mu je Otac povjerio: ulazi u ponor patnje, ulazi u ove nevolje ovoga svijeta, da otkupi i preobrazi te da svakoga od nas oslobodi moći tame, oholosti, odupiranja Bogu i njegovoj ljubavi. A to može učiniti samo Božja ljubav. Njegovim smo ranama iscijeljeni (usp. *1 Pt 2, 24*), kaže apostol Petar, njegovom smo smrću preporođeni, svi mi. I zahvaljujući njemu, napuštenom na križu, nitko nikada više nije sâm u tami smrti. Nikada, On je uvijek uz nas: samo mu treba otvoriti svoje srce i pustiti da nas On gleda.

Velika subota dan je tišine: po svoj zemlji vlada velika tišina; tišina koju su prvi učenici proživjeli u suzama i izgubljenosti, potreseni sramotnom Isusovom smrću. Dok Riječ šuti, dok je Život u grobu, oni koji su svoju nadu polagali u Nj stavljeni su na tešku kušnju, osjećaju se kao siročad, možda čak i napuštenima od Boga. Ova je subota ujedno i Marijin dan: i ona ga živi u suzama, ali njezino je srce puno vjere, puno nade, puno ljubavi. Isusova je Majka slijedila svog Sina na križnom putu i ostala podno križa, srca probodena bolju. Ali kad se čini da je sve gotovo, ona bdije, gleda u iščekivanju čuvajući nadu u obećanje Boga koji uskrisuje mrtve. Tako je u najmračnijem satu svijeta postala Majka vjernikâ, Majka Crkve i znak nade. Njezino svjedočanstvo i njezin zagovor podupiru nas kad teret križa postane pretežak za svakoga od nas.

U tami Velike subote prolomit će se radost i svjetlost obredima *Uskrsnog bdjenja* i, u kasnim večernjim satima, svečanom pjesmom *Aleluja*. Bit će to susret u vjeri s uskrsnim Kristom i uskrsna će radost trajati svih pedeset dana koji slijede, sve do dolaska Duha Svetoga. Onaj koji je bio na križu raspet uskrsnuo je! Sva pitanja i neizvjesnosti, kolebanja i strahovi raspršuju se ovom objavom. Uskrsli nam daje sigurnost da dobro uvijek pobjeđuje zlo, da život uvijek pobjeđuje smrt i da naš svršetak nije sve dublje potonuće, iz jedne tuge u drugu, nego uzdizanje u vis. Uskrsli je potvrda da je Isus u svemu u pravu: obećavajući nam život onkraj smrti i oprost veći od grijeha. Učenici su sumnjali, nisu vjerovali. Prva koja je povjerovala i vidjela bila je Marija Magdalena, ona je bila apostolkinja uskrsnuća koja je otišla ispričovijedati da je vidjela Isusa, koji ju je nazvao imenom. A zatim su ga vidjeli svi učenici. Ali želio bih se zaustaviti na ovome: stražari, vojnici, koji su bili na grobu kako ne bi dopustili učenicima da dođu i odnesu tijelo, vidjeli su ga: vidjeli su ga

živog i uskrslog. Neprijatelji su ga vidjeli, a zatim su se pretvarali da ga nisu vidjeli. Zašto? Jer im je za to plaćeno. Tu se krije istinska tajna onoga što je Isus jednom rekao: „Na svijetu postoje dva gospodara, dva, ne više: dva. Bog i novac. Tko služi novcu taj je protiv Boga”. I ovdje je novac taj koji je promijenio stvarnost. Vidjeli su čudo uskrsnuća, ali plaćeno im je da šute. Pomislimo samo koliko je puta kršćanima, muškarcima i ženama, plaćeno da na djelu ne priznaju Kristovo uskrsnuće i nisu činili ono što je Krist od nas tražio da činimo kao kršćani.

Draga braćo i sestre, i ove ćemo godine Uskrs slaviti u okolnostima pandemije. U mnogim situacijama patnje, posebno kad ih podnose osobe, obitelji i stanovništvo već teško kušani siromaštvom, nevoljom ili sukobima, Kristov križ je poput svjetionika koji pokazuje na luku brodovima koji su još uvijek na otvorenoj pučini u moru kojim bjesni oluja. Kristov križ znak je nade koji ne razočarava; i govori nam da se u Božjem planu spasenja ne gubi nijedna suza, nijedan jecaj. Molimo Gospodina da nam dà milost da mu služimo i da ga prepoznamo te da ne dopustimo da ga prodamo za novac.